



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1675/2015
02.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Лидије Ђукић, Снежане Андрејевић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца Б.П. из Р., чији је пуномоћник Д.М., адвокат из Р., против туженог М.К.М. из Ж., чији је пуномоћник Д.В., адвокат из К.М., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Косовској Митровици Гж 25/15 од 16.06.2015. године, у седници одржаној 02.12.2015. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Косовској Митровици Гж 25/15 од 16.06.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Косовској Митровици Гж 25/15 од 16.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Косовској Митровици П1 230/13 од 26.03.2015. године усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу плати 128.000,00 динара са законском затезном каматом на сваки појединачно опредељени износ ближе описан у изреци; обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 52.310,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Косовској Митровици Гж 25/15 од 16.06.2015. године одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Косовској Митровици П1 230/13 од 26.03.2015. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правног питања од општег интереса.

Одлучујући о ревизији туженог применом члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају, побијаном пресудом одлучено је о исплати одређеног износа на име накнаде за обављен рад. По оцени Врховног касационог суда, ценећи разлоге истакнуте у ревизији, нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подншења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 20.08.2012. године (препоручено поштом) са захтевом за исплату 128.000,00 динара, што је динарска противвредност 1.084,92 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (1 евро = 117,98 динара).

Како вредност предмета спора не прелази законски цензус од 40.000 евра у динарској противвредности, то значи да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**